

*Zöldben a hegyek.
Mögöttem a Város,
az álmodott, a béklyót oldó Éden.
Dalolhatok!
Naphalmok vörösében
bimbóját bontja mennyek tulipánja,
hogy suhanásom védje lobogása.*

GÉCZI JÁNOS

Gyónás

*Az asszociációkat bemérik
okos és finom és híves műszerek
ússzunk ki együtt a csobogó nem-létig
vissza majd vissza onnan amíg lehet
vissza hol a tükörhús gyermeksírás
tisztá papír zizegő betűtelen
vissza hogy ládd e szólongató hívás
kísértés is és kísérlet is legyen*

*Figyelni aztán értőn csak figyelni
injekció biztos és hideg a szó
elaltat kábít mert így-így vagy úgy-úgy
más vagy nem csak csörtető megalkuvó
hebegsz endecasillabot s rímeket
részeg ingó villanyoszlophoz dőlve
ölelve a magasfeszültségeket
s katonán rángsz ívfénnyel — senki őre*

*Hol az eszme és a harca: csak közöny
s EEG-jeleket sugárzó adó
a tér bármely pontján tisztán vehető
amint sziszegve kattán a befogó
és rögtön kioltják ha én kiáltok
a mi szanatóriumban lebeg
pulzusból puha orvosi tanácsok
csúcsos aritmiákat helyeselnek*

*Igen barátom bárhol megszámlolják
hogy mit hogyan mivel és miért
bevallott vétkeidet mások gyónják
fillérekért mosolyért vagy semmiért*

*mert ha nem panaszkodsz még nagyobb a vád
ó a hallgatásban hűség teremhet
demarkációs sávban otthont hazát
népedért kell majd ismét feljelensed*

Lázár

*Semmi más mint hattyúcsont és volt van
az éjszakában, s arcok váltják egymást
a növekvő-fogyó hullaszín holdban,
s mint füst csíkja megyen, a lángról elszakadva,
testemben a lélek magára maradva,
magára — látván lássam,
Uram, bűn van a megváltásban,
amit rám szabtál, mint az inget,
de hidd, vagy ne hidd szolgálásom, s mindezt
ami megtörtént vélem,
túl már az iszonyú egy-halálon,
az nem lehet
hogy belőled ezt az egyet vágyom,
az nem lehet, hogy legyek én a példa
mások hitére, magamnak olcsó préda.
Ebből elég volt, elég,
és hasaljon vissza rám a szemfedőnyi ég
ha látnom ellened nem lehet,
mert semmi mást nem vehetsz el
hacsak nem a testemet,
mert romlóbb teremtményed nincs a porvilágban,
mert kétkedő vagy magad is,
ha föltámadásom ami tanít,
s megtanítja
a többit is, hogy van vissza út, vissza,
vissza, van vissza, és csupán kedved-kényed
és nem a tudásod az, mi fölébreszt.
Mert nem voltam jó itt e földi harminc évnek,
mert már születésem is ellened vétek,
s nem elég tonnás érvnek
hogy billenjen a mérleg
egyensúlyba. Billenteném én váltig
hetvenkét kilónyi tömeggel, idegszakadtáig,
s nem érted vagyok; te tudhatod,
bár hozzád föl se ér amit mondhatok
még, vagy mondtam; ez ingó tartományban
nem feléd süvölt éjszakázó vágyam,
csak általad irántad,
hogy legyek, lehessen szép bomló halottnak,
ott is, ahol vannak és lesznek feltámadottak
a hitedben-szívedben, vagy nevezd akármi másnak,*

*és engem csak lökj hűvös cédaként a halálnak,
mert nem, nem, nem,
nem hiszlek téged,
míg körötted viaszférgék lobogva égnek,
s kérve könyörgök, kérvén-kérlek,
tégy csodát mással a földnek és az égnek,
s nem, nem, ne adj engem az öröklétnek.*

PAPP GYÖRGY: VADÁSZTABLÓ